

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 5

8. vsk

12.10.2011

Luonnon puhetta Simpeleen Haukkavuorella. Kuva: Ceta Lehtniemi

Meerin mietteitä

Jumalan sana on elävä

Eräs kokenut sielunhoitaja sanoi minulle kerran, että on suuri Jumalan siunaus, kun Pyhä Henki paljastaa meille syntimme ja syyllisyytemme. Kun luemme ja kuulemme Raamatun Sanaa, tulee ajoittain eteemme hyvin omaatuntoamme koskettavia asioita. ”Jumalan Sana on elävä ja väkevä. Se on terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka, se iskee syvään ja viiltää halki sielun ja hengen, nivelet ja luiden ytimet, se paljastaa sisimmät aikeemme ja ajatuksemme. Jumalalta ei voi salata mitään. Kaikki, mikä on luotu, on avointa ja alastonta hänelle, jolle meidän on tehtävä tili.” (Hepr. 4:12,13.)

Jokaisen ihmisen elämä on täysin avointa Jumalan katseelle. Meidän jokaisen on myönnettävä, että olemme syntisiä Pyhän Jumalan edessä. Tiedämme oman kelvottomuutemme ja mahdottomuutemme auttaa itseämme vapaaksi synnistä.

Jumalan Sana ei kuitenkaan jätä meitä toivottomaan tilanteeseen. Koko Raamatun tärkein sanoma on Jeesuksen Kristuksen lunastustyö. Jeesus on elänyt täällä maailmassa ja ollut kiusattu samalla tavoin kuin me tavalliset ihmiset. Hän ei kuitenkaan langennut yhteenkään syntiin. Häneen voimme luottaa täydellisesti. Hän on tullut maailmaan auttamaan syntiin langenneita. Hän on tullut pelastamaan meidät. Sana kehottaa: ”Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan” (Hepr. 4:16).

Jumalan Sana paljastaa syntimme, joskus hyvinkin kipeästi. Monesti joudumme kamppailemaan tässä tilanteessa, kos-

ka sielunvihollinen osoittaa monia syitä, miksi emme voi saada syntejämme anteeksi. Meidän on syytä painaa mieleemme, että armo on AINA suurempi kuin synti. Kun pakenemme Saatanan syytöksiä Jeesuksen veren suojaan, olemme varmasa turvassa. ”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat” (Room. 8:1). Siinä on selkeä ja varma lupaus.

Kun syntimme vaivaavat meitä, on suurenmoista mennä ehtoolliselle, jossa saamme kokea syntien anteeksiantamuksen ihan konkreettisella tavalla. Ehtoollinen on tarkoitettukin meille matkaevääksi, joka rohkaisee ja antaa voimia elämän taisteluissa. ”Rajaton on hänen rakkautensa, iäti hän on meille uskollinen. Halleluja!” (Ps.117:2.)

Virsikirjan osastossa ”Jumalan armo Kristuksessa” on paljon laulettu virsi:

*Jeesuksesta laulan, Jeesuksesta vaan,
jolta syyni suuret anteeks sain ja saan.*

*Hän mun syyni suuret poisti verellään,
otti synnin orjan armoon, elämään.*

*Katkoi verkot valheen, kahleet kuoleman,
vangin vapautti, laps oon Jumalan.*

*Lapsi oma Herran, taivaan kuninkaan,
Kruunun perin kerran, valtakunnan saan.*

*Pääsen asukkaaksi kultakaupunkiin,
Viedään vierahaksi häihin iäisiin.*

Pyhän ja rakastavan Jumalan täysihointoon!

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Älkää Jumalan lapset nyt antako periksi vaikka on vaikeaa

Toisaalla tässä lehdessä julkaisemme otteita 1972 kuolleen dogmatiikan professorin Osmo Tiililän saarnasta vuodelta 1966. Tiililä kuului pitkään sarjaan ”suuria suomalaisia julistajia”, joiden suuruus perustui heidän työnäkyynsä ja siihen sanomaan, jota he julistivat niin kirkkoissa kuin vapaiden suuntien kokouksissa.

Tiililän erityispiirteenä oli lisäksi rajankäynti kirkon suuntaan. Jo 1960-luvulla hän varoitti kirkkoa sen maallistumisesta ja kutsui kirkkoa takaisin varsinaisen tehtävänsä hoitamiseen: evankeliumin julistamiseen ja sielujen hoitamiseen.

Jotkut julistajat voivat tätä lukiessa kokea itsensä vaivautuneiksi, sillä he tietävät, että he ovat koettaneet tehdä parhaansa pysyäkseen Jeesuksen antaman tehtävän puitteissa. Tällaisten julistajien ei ole tarpeen lukea tätä vaivattuina. Jumala tietää teidän pyrkimyksenne ja näkee teidän halunne korottaa Jeesusta Kristusta.

Mutta se, mihin Tiililä kiinnitti huomiota oli kirkon ”yleinen avautuminen” maailmalle. Oli julistajia, jotka tarkastelivat kirkon toimintaa maailmasta käsin ja halusivat sitten karsia kirkon työstä pois sellaiset asiat, jotka maailmasta päin katsottuna vaikuttivat loukkaavilta. Enenevässä määrässä alettiin tehdä asioita, jotka olivat maailmankin mukaan hyödyllisiä eivätkä turhan hengellisiä ja uskonnollisia.

Ne olivat aikoja, jolloin maailman ihmisiltä alettiin gallupeilla ja muilla keinoilla kysellä, *mitä he odottivat kirkolta* ja mitä kirkon heidän mielestään pitäisi tehdä. Noina aikoina (1967) ilmestyi myös 14 puheenvuoroa sisältävä *Kirkko avoinna* korjauksia varten -kirja.

Nyt, 40-50 vuotta myöhemmin ovat aikojen virtaukset kuljettaneet kirkkoa, jolla nykyisin on suuret korvat mutta pieni peräsin, yhä kauemmaksi siitä tehtävästä, mitä sen tulisi suorittaa. Tiililän ja joidenkin muiden huolenaiheet ovat osoittautuneet perustelluiksi. Kirkosta ja kirkkokunnasta riippumatta saamme välillä katsella kirkollista balettitanssia, olemme saaneet teatteriesityksiä alttarille, joudumme välillä kuuntelemaan korvia huumaavaa viihdemusiikkia, saatamme osua jumalanpalvelukseen, jota kutsutaan tangomessuksi tai rokkimessuksi tai metallimessuksi.

Kirkko on ollut avoinna korjauksia varten ja maailma on tullut ja tehnyt muutoksensa. Pelastussanomien tilalle on toisinaan tullut sirkushuvit, klovnit, taikuriesitysten tekijät ja toisaalta on saatu vetonaulaksi kokouksiin elämysmatkailun piirteitä. Ihmisten makaaminen kirkkojen ja kokoussalien lattioilla ja heidän huutoihinsa ja kirkumisiinsa on totuttu eikä kukaan juuri ajattele, miten järkyttävää Pyhän Hengen pilkkaa tuo kaikki on. Se, että Jumala jyrähtää jossakin Tampereella ei herätä moniakaan lumouksesta enää.

Huutomme kuuluu: Älkää Jumalan lapset antako nyt periksi! Elävämpää kristillisyyttä ei ole siellä, missä maailma on korjannut kirkon mieleisekseen eikä elävämpää kristillisyyttä ole siellä, missä Pyhän Hengen nimessä pilkataan Jumalan pyhyyttä ja arvokkuutta. Elävä kristillisuus on siellä, missä ollaan Jeesuksen ja hänen sovituskuolemansa äärellä. Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys. Ei ole mitään ”enemmän” kuin Jeesus.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Liki Jeesusta!

Jeesusta lähestyi paljon kärsinyt nainen. Hän ei ollut saanut vuosiin mistään apua. Nyt hän oli kuullut Jeesuksesta. Hän halusi päästä Jeesuksen luo. Hän oli alkanut uskoa, että Jeesus on vastaus hänen ongelmiinsa.

Hän ei kuitenkaan uskaltanut tulla kaikkien nähden Jeesuksen lähelle. Hän koki itsensä täysin ala-arvoiseksi omien asiointensa tähden. Siksi hän hiipi huomamatta väentungoksessa Jeesuksen taakse. Hän halusi vain yhtä, saada koskettaa Jeesuksen viitan tupsua. Hänelle riitti Jeesuksen selkä ja viitan tupsu.

Hän pääsi lähelle Jeesusta ja hän sai koskettaa (Mark. 5:25-28).

Kunpa minäkin löytäisin elämäni kaikissa vaiheissa tien Jeesuksen luo ja pääsisin niin lähelle häntä kuin tuo muinainen nainen, ihan kosketusetäisyydelle. Minäkin koen olevani epäonnistunut ihminen, minua hävettää, suorastaan pelottaa. En ole sen arvoinen, että pääsen häntä kasvokkain katsomaan. Kuitenkin olen varma siitä, ettei mikään elämässäni ole sen tärkeämpää kuin päästä lähelle Jeesusta, liki Jeesusta.

Ehkä mennessäni Jeesuksen luo koen jotain samaa kuin kanaanilainen nainen. Hän pääsi niin lähelle, että saattoi kertoa Jeesukselle asiansa. Jeesus ei kuitenkaan vastannut naiselle mitään (Matt. 15:23). Se oli varmasti tyrmistyttävä kokemus.

Jotain samaahan oli myös Paavali kokenut. Hän oli joutunut rukoilemaan pitkän ajan kuluessa erityisellä tavalla kolme kertaa ennen kuin Herra vastasi hänelle. Silloinkaan Herra ei luvannut ottaa pois häneltä sitä tuskaa, joka rusikoi häntä (2.

Kor. 12:8-9). Herra lupasi armonsä. Kunpa tyytyisinkin Herran armoon vaatimatta saada kokea hänen ahdistukseni pois ottava voimaansa.

Pysynkö Jeesuksen seurassa silloinkin, kun hän ei vastaa? Pysynkö silloinkin, kun koen profeetta Habakukin sanat kipeään omakohtaisina: ”Kuinka kauan, Herra, minun täytyy apua huutaa, ja sinä et kuule, parkua sinulle ... ja sinä et auta?” (Hab. 1:2 KR 38).

Onko minun keskeisin huoleni siinä, että löydän tien Jeesuksen luo ja saan olla ”liki Jeesusta”. Silloin ei ole niin tärkeää se, että hän kuulee pyyntöni ja auttaa minua. Hän tehköön minulle mitä tekee tai olkoon tekemättä. Kunpa vain pääsen hänen luokseen! Minulle riittää Herra yksin enkä vaadi häntä tekemään mieleni mukaisia tekoja.

Lopulta kaikkien asiointeni ratkaisu on Jeesuksella eikä mikään elämässäni ole sen tärkeämpää kuin olla aina liki Jeesusta. Mitä se tarkoittaa, sen sanoo vanha virsi: ”Opetä valvomaan ja armoon juurtumaan, uskomaan näkemättä ja muuta pyytämättä kuin olla lunastettu, kuolemaas istutettu” (308:5).

Ehkä jaksan odottaa, että hän ajallaan ja tavallaan minutkin korottaa. Miten Pietari kirjoittikaan: ”Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, niin hän ajan tullen korottaa teidät” (1 Piet 5:6).

Olavi Peltola

Pyrimme julkaisemaan lehtemme parillisina kuukausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. joulukuussa.

On olemassa jotakin suurempaa kuin parantuminen

”Sairaudesta parantuminen on ihmiselle valtavan suuri asia”, sanoo pyörätuolissa istuva amerikkalainen Jony Tada ja jatkaa: ”Mutta jos jäämme siihen, me menetämme sen parhaan, mikä Jumalalla on meille tarjona. On olemassa jotakin paljon suurempaa kuin parantuminen.”

Jony Tada oli runsas 10 vuotta sitten innokas sukellusharrastaja ja hän nautti vedenalaisen kasvi- ja eläinkunnan tutkimisesta. Kymmenisen vuotta sitten hänelle sattui sukelluksen aikana onnettomuus ja hän halvaantui.

Sen jälkeen hän sai parantumiselta vaikeuttaneen kokemuksen. Sairaidenparantajan antaman näennäisen parantumisen jälkeen Tada joutui opettelemaan luottamista Jumalaan, joka ei aina paranna eikä aina varjele onnettomuuksilta eikä aina estä tai lievitä kärsimysten aiheuttamaa tuskaa.

Monet kristityt sanovat nykyisin: ”Jos vain luotat Jumalaan – todella luotat Jumalaan – niin sinä kyllä paranet. Toiset meistä kristityistä saattavat kiistää sen, että Jumala tällä tavalla palkitsisi terveydellä tai vauraudella ”todellisen luottamuksen”. Mutta salassa saatamme toisinaan kuitenkin ajatella, että terveyden ja vaurauden saaminen on ehkä sittenkin mahdollista sille, joka tarpeeksi uskoo. Ajattelemme, että jos me uskomme kylliksi, rukoilemme riittävästi ja palvelemme Jumalaa runsaasti, niin pääsemme eroon sairauksistamme.

Mutta toisinaan musta epäilyksen pilvi heittää varjonsa tällaisten salaisten toiveittemme ylle. Ystävä, naapuri, läheinen omainen sairastuu syöpään tai joutuu vakavaan onnettomuuteen. Hyvän kristillisen kodin nuori tytär kuolee huumeiden yli-

nostukseen. Uskova ja tunnollinen liike-mies joutuu konkurssiin, kristittyjen ihmisten avioliitto hajoaa. Missä meidän toiveemme silloin ovat? Missä on uskomme? Vielä enemmän: Missä on Jumala?

Jony Tada on kärsinyt nelirajahalvauksesta ja kroonisesta kivusta 10 vuotta. Nyt hän on saanut lääkäreiltä diagnoosin, jonka mukaan hänellä on rintasyöpä. Mutta Tada ei ole keskittynyt miettimään, mitä hänelle on tapahtunut ja tapahtuu, vaan miten kärsimykset vetävät häntä lähemmäksi Jeesusta. Hän sanoo:

”Vaikka näyttää siltä, että paljon asioita nyt nousee minun taakoikseni, yritän ajatella 1. Piet. 2:21 sanoja (jotka kuuluvat englanninkielisen käännöksen mukaan): ”Näihin kärsimykseen teidät on kutsuttu sillä kärsihän Kristuskin teidän puolestanne ja hän jätti teille esikuvan, jotta seuraaisitte hänen jälkiään.”

Kärsineen Kristuksen jälkien seuraaminen ei vie kristittyä ihmeisiin eikä Jumalan puuttumiseen elämän asioihin. Kärsineen Kristuksen jälkien seuraaminen vie kristityn usein kärsimyksen tuttavaksi.

Tada sanoo, että hänen sairautensa ovat avanneet hänelle ovia evankeliumista kertomiseen. Hän ymmärtää Jeesuksen sanat Joh. 14. luvussa niin, että hän sairaana voi tehdä juuri niitä ”suurempia tekoja” joista Jeesus puhui.

Tada on oivaltanut, että ”suurempi teko” ei ole ihme vaan se on Jumalan evankeliumin kirkastuminen. Sen suurempia tekoja ei Jeesus tehnyt eikä tee emmekä me voi mitään suurempaa toisille välittää.

Sarah Bailey (suom. ja ed. POM)

Mikä on sinun toivosi perusta? Onko se oma vaellus vai Jeesus?

Monia vuosia sitten luin kirjaa, jossa muuan lause pysäytti minut erityisesti. Kirjoittaja sanoi: ”Hengellisen elämämme kohta-lonkysymys on, voimmeko olla heikkoja Jumalan edessä.”

Tuota lausetta minun on pitänyt lukea uudelleen ja uudelleen. Ja kun niin olen tehnyt, olen taas huomannut, kuinka syvälle minuun (ja meihin) on juurtunut käsitys, että Jumala suhtautuu meihin sen mukaan kuin me elämme ja elämässämme toisten edessä esiinnyimme.

Jos me pärjäämme, jos me olemme voimakkaita kiusausten edessä ja ahkeria kaikessa hyvän tekemisessä, mielemme täyttyy ilosta ja turvallisuuden tunteesta. Ja ennen muuta meidän on jotenkin hyvä lähestyä Jumalaa kun tiedämme olevamme hyviä. Mutta jos elämään sisältyy syntiä, heikkouden osoituksia, niin olo Jumalan edessä alkaa tuntua epävarmalta. Koemme, että hyvän Jumala-suhteen perusta puuttuu tai on heiveröinen.

Lukemattomat kristityt suhtautuvat Jumalaan ikään kuin hän jatkuvasti muuttaisi mieltään. Kun he tekevät hyvää, he ajattelevat, että Jumala kääntyy heitä katsomaan ja nyökkää tyytyväisenä ja kannustavasti. Kun he tekevät pahaa, heistä tuntuu, että Jumala kääntää heille selkänsä, Jumala käy kylmäksi ja välinpitämättömäksi. Silloin nämä ihmiset kovalla kilvoittelulla ja paljolla hyvän tekemisellä taas kokoavat itsensä ja ennen pitkää osoittavat olevansa Jumalalle kelvollisia.

Me ihmiset olemme taipuvaisia ajattelemaan, että me käytöksellämme saamme tai menetämme Jumalan läheisyyden ja hyvyiden. Elämämme saattaa näin olla

jatkuvaa omien ajatusten ja tekemisten tarkkailua. Siihen voi myös tulla heikkouksien ja lankeemusten peittelyä, että julkisivu säilyisi moitteettomana.

Tällaiseen ponnistuksia ja tekemistä täynnä olevaan elämään sisältyy toisinaan jatkuvaa pelkoa hylätyksi tulemisesta, sillä Jumalan vaatimustaso ei ole kenenkään tarkassa tiedossa. Jobin kirjassa kuvataan erästä pelokasta miestä, joka menetti elämänhalunsa, kun Jumala ei kääntynytäkään tyytyväisenä hänen puoleensa, vaikka hän oli koko elämänsä ajan aina tehnyt kaiken mahdollisen aina hyvin. Kun hän näki, ettei se, mitä hän oli tehnyt, riittänytäkään Jumalalle, hän romahti.

Silloin mies kuvasi tilannettaan näin: ”Olen väsynyt elämään” (10:1). Väsymyksen lisäksi heprean sana *naqat* tarkoittaa syvää pettymystä, oikeastaan inhoamista. Hänen elämänsä ”Miksi”-kysymyksessä on mukana syytös: ”Miksi vedit minut ulos äidinkohdusta? Kunpa olisin menettänyt alkuuni... Kunpa minua ei koskaan olisi ollut.” (10:18-19.)

Mies oli Job ja hänen hyvin ahdistuneet ja masennuksesta kertovat ajatuksensa nousivat siitä, ettei Jumala hänen kohdallaan ollut toiminut niin kuin Job oli uskonut Jumalan aina toimivan. Hän oli uskonut Jumalan hyväksyvän hyvät ja varjelevan heitä kaikelta pahalta ja hylkäävän pahat, jopa palkitsevaa hyviä ja rankaisevan pahoja, kääntyvän suopeudella hyvää tekevien ja hyvin elävien puoleen ja jättävän pahan tekijät kärsimään ja yksin.

Mutta Jumala ei ”nyökännytäkään” hyvälle Jobille hänen hyvän elämänsä tähden. Koko elämänsä hän oli ponnistellut

miellyttääkseen Jumalaa. Paljon hän oli kilvoitellut, niin paljon, että hän piti julkisestikin itseään Jumalalle kelpaavana ja kuuliaisena ihmisenä. Hän sanoi: ”Minä olen oikeassa, olen syytön Jumalan silmien edessä!” (6:29, 11:4.) Ja kuitenkin Jumala antoi hänen elämäänsä kasautua onnettomuuksia ja menetyksiä.

Jobin Jumala-suhde perustui siihen, että hän oli elänyt Jumalan tahdon mukaan. Tämän tiesivät muutkin. Jobin ystävä Elifas sanoi Jobille niin kuin asia oli: ”Sinun toivosi perustana (on) oman vaelukseksi puhtaus”, (4:6).

Jotta tällaisesta Jumala-suhteesta pääsisi vapaaksi, tarvitaan Jumalan erityinen armoteko. Toisinaan se näyttää olevan koko elämän luhistuminen, kaiken menettäminen, koko siihenastisen uskonkäsityksen romuttuminen. Usko, joka hiukankin lepää ihmisen muuttumisen ja hyvyden varassa on sitkeä eikä anna periksi ellei Jumala puutu jollakin kovalla tavalla tähän harhaan.

Jobin kohdalla hänen uskonsa perusteet hajosivat täysin, hänen toivonsa perusteet katosivat kokonaan ja hän alkoi syyttää Jumalaa siitä, että tämä ei pitänyt huolta vanhurskaista ihmisistä. Jobin mieleen ei juolahtanut, että hänkin voisi olla syntinen. Kapinassaan Jumalaa vastaan hän ei nähnyt mitään väärää vaan uhkui Jumalan tuomitsemista: ”Vaikka minä olen syytön, hän (Jumala) tuomitsee minut väärintekijäksi...” (9:20).

Tämä on lukemattomien kristittyjenkin ajatuksen kulku. He eivät voi ajatella, että he ovat syntisiä, jopa suuria syntisiä, ja että Jumala voisi riistää heiltä kaiken ajallisen, jopa iankaikkisen elämän, jos hän tuomitsisi heidät heidän syyllisyytensä mukaan.

James Smith on sanonut: ”Niin kauan kuin yritämme ajatella hyvää itsestämme, meidän on vääristeltävä todellisuutta ja meidän on uskottava esittämäämme val-

heeseen. Meidän on luotava julkisivu, salattava asioita.”

Tällaista kristillisyyttä on kovin paljon. Koska julkisivu ei saa pettää, vain harva sanoo itsestään totuuden.

Jeesus on kiteyttänyt Jobin (ja Jeesuksen ajan hurskaitten) uskon käsitykset vertaukseensa fariseuksesta ja publikaanista temppelissä. Siitä voi kuka tahansa nykyajankin kristitty löytää itsensä – joko pinnallisesti ja syvällisesti.

Jeesuksen mukaan fariseus uskoi hyvien elämäntapojen ja tekojen johtavan Jumalan suosion saamiseen. Fariseus eli Jobin ”uskonopin” mukaan. Hänen toivonsa perustana oli hänen vaelluksensa puhtaus.

Jobin tavoin fariseus oli selvillä onnistumisistaan ja niistä hän saattoi rukouksessaan hyvällä mielellä puhua: ”Jumala, minä kiitän sinua, etten ole sellainen kuin muut ihmiset, rosvot, huijarit, huorintekijät tai vaikkapa tuo publikaani.”

Vertauksen mukaan publikaani seisoi taaempana ja rukoili pitämättä mitään julkisivua suojanaan. Hän sanoi: ”Jumala, ole minulle syntiselle armollinen” (Luuk. 18: 11,11).

Jeesus sanoi, että tämän rukoushetken jälkeen toinen miehistä meni kotiin vanhurskaana. Vanhurskaana! Siis kelvollisena Jumalalle! Kumpi? Se, joka pyysi Jumalalta armoa, sillä sellaiseen rukoukseen Jumala aina vastaa.

Kukaan ihminen ei selviä Jumalan edessä kuuliaisuutensa varassa. Ei pyhinkään Raamatun pyhistä voi rohkeana seistä Jumalan edessä kilvoituksensa perusteella. Hurskaalle Jobillekin se oli mahdotonta.

Mutta ne, jotka tulevat Jumalan eteen heikkoina, rosvoina, huijareina, huorintekijöinä, publikaaneina ja muunlaisina syntisinä ja rukoilevat Jumalalta armoa Jeesuksen täytetyn työn perusteella, he saavat häneltä lahjaksi vanhurskauden.

Per-Olof Malk

Alkukirkon kristityt elivät pahemmassa maailmassa kuin me

Kristus tahtoo sanoa meille yhä uudelleen ja uudelleen: riemuitse, Jumalan kansa! Sinä olet autuas, näytti miltä näytti ja tuntui miltä tuntui.

Vaikka te katsottekin Jumalan tekoja ympärillänne, historian kulkua ja omaa Jumalan lapseuttanne, niin *katsokaa ennen kaikkea joka päivä Herraan Kristukseen.*

Pyydän aivan erityisesti rohkaista teitä kaikkia, jotka murehditte isänmaanne ja koko nykyisen kristikunnan tilaa yhä kasvavan jumalattomuuden puristuksessa. Kuulkaa nyt kaikki: se maailma, johon apostolit veivät riemun sanomaa, evankeliumia, ei ollut parempi kuin nykyinenkään, pikemminkin pahempi. Ihmiset Palestiinassa, Vähässä-Aasiassa, Syyriassa, Makedoniassa, Ateenassa, Roomassa, juutalaiset, kreikkalaiset ja barbaarit olivat varmasti yhtä riehakkaan syntisiä kuin ihmiset nykyisinkin, ja silloinkin oli vastustusta, pilkkua ja vainoja, oli totisesti.

Entä kaikki muu? Oli silloinkin sotia, jos kohta Rooman maailmanvalta jonkin aikaa vielä pitikin yllä järjestystä ja kuria. Jerusalem hävitettiin kauheasti vuonna 70. Oli silloinkin luonnonmullistuksia, joita yksikään jumalalliseen kaitselmukseen uskova ei käsittänyt. Muistakaa Pompeijin hävitystä, muistakaa jo Siloan tornia, muistakaa Paavalin merimatkaa Roomaan. Oli silloinkin nälkää, tauteja, kodittomuutta, pakolaisia, köyhyyttä, yksinäisyyttä, äärimmäistä hätää, oli vanhurskaudetmuutta ja raakuutta.

Mahtoiko joku silloisen syrjäkylän asukas tai itse Rooman miljoonakaupungin kadulla ruoanjätteitä etsivä kulkuri olla vähemmän yksinäinen kuin yksinäiset

vanhukset ja unohdetut nyt? Lisätkää tähän orjuus, naisen huono asema, irstaat menot huvipaikoilla ja paljon, paljon muuta, mikä on kristillisen siveellisyyden ja yleisen humanisuuden mukana ainakin osittain tullut tuomituksi.

Huomatkaa: *tämän pahan maailman keskellä Herra julisti opetuslapset autuiksi ja lähetti nämä viemään eteenpäin autuaan riemun uutta sanomaa.* He eivät julistaneet mitään maailmasta tai ihmisistä riippuvaa, eivät tehneet äärimmäisiä ponnistuksia saadakseen henkisin voimin – aineellisiahan heillä ei edes ollut – maan päälle jonkinlaista tuhatvuotista onnen valtakuntaa. Ei, vaan *he julistivat Kristusta, Vapahtajaa.* Hänestä oli sanoma vietävä yli maitten ja merten, saatettava yhtä hyvin juutalaisille kuin Rooman käskynhaltijoille ja sotilaille, rikkaille ja köyhille, terveille ja sairaille, vapaille ja orjille. *Olkoon tämä maailma, mikä se on, Jumala on tehnyt pelastusteon, aika on täyttynyt, autuus annettu.*

Jumalattomat eivät tuolloinkaan tahtoneet tätä ilosanomaa kuulla, vaan etsivät itselleen tekosyitä milloin järjestään, milloin jostakin muusta, mutta aina sisintä Jumala-tarvettaan vastaan, ja tiedätte heidän vainonneen kristittyjä kolme pitkää vuosisataa. Uusia vainojen aikoja on sen jälkeen tullut.

Kuitenkin Jumalan kansa on alusta pitäen, kuten myöhemminkin, omistanut riemun, sillä se on saanut ottaa vastaan mitaamattoman paljon arvokkaampaa kuin tämän maailman menon lihan himossa, silmäin pyynnössä ja elämän korskassa, itse Jumalan Pojan, Vapahtajan.

Vaikka maailma onkin sama paha maailma nyt kuin kaksituhatta vuotta sitten ja vaikka uskovien ilolla on sama perustansa, emme kuitenkaan saa unohtaa Jumalan aivoituksen kulkevan kohti viimeistä täytymystään. Nykyisellä jumalattomuudella on entisiin verrattuna omat vakavat, mietettä herättävät piirteensä, jotka panevat meidät herkin mielin tarkkaamaan ajan merkkejä.

Lisäksi mieltämme askarruttaa kaikki, mitä näemme ennustusten toteutumisesta Israelin kohdalla. Toinen suuri adventti tulee ehkä pian. Antikristilliset voimat keskittyvät. On kuin niiden päämajassa tiedettäisiin, että aikaa on vähän; siksi on kaikki mahdolliset viettelykeinot pantava kiireisesti käyntiin.

Mutta kun näemme tämän tapahtuvan, tietäkäämme, ettei ole meneillään mitään sellaista, mitä suuri Jumala ei jo iankaikisessa aivoituksessaan olisi sallinut ja mille hän tulee asettamaan rajan. Vanha kuva pitää paikkansa: ennen aamua on pimeä yö. Mutta aamun valoa ei mikään mahti estä koittamasta.

Rukoilemme: Suuri Vapahtaja, Pyhä Henki, itse Kaikkivaltias Isä, anna meille se armosi, että osaisimme ja jaksaisimme katsoa sinuun. Sinä näet maailman hädän. Sinä tulet pian uudelleen. Sinä saatat omaa luoksesi. Sinun eteesi polvistumme, sinua kohti ojennamme kätemme. Tule, Herra Jeesus! Amen.

*Katkelmia dogmatiikan professori
Osmo Tiililän (1904-1972)
1966 pitämästä saarnasta.*

Osmo Tiililä oli pidetty luennoitsija ja aikansa vaikuttavimpia julistajia Suomessa. Hän kärsi syvästi kirkon maallistumisesta ja siitä, että kirkko panosti ajallisiin kysymyksiin. Puheissaan ja kirjoituksissaan hän vuosikausia vaati kirkkoa palaamaan varsinaisen hengellisen tehtävänsä hoitamiseen.

Jeesuksen kärsiessä hän on yksi meistä

Jeesuksen kärsimys tulee siksi niin läheiseksi, kun siinä Jumala on ihmisenä tullut keskellemme ja kaltaiseksemme. Siinä sykkii elämän karu todellisuus. Kuolema näyttää sanovan viimeisen sanan, niin kuin on tähän mennessä sanonutkin jokaisen ihmisen kohdalla.

Jumala on nyt Kristuksessa osallinen kaikkeen ihmisenä olemisen kurjuuteen. Ristiinnaulitun Kristuksen elämässä on jotain samasta elämästä, jota minunkin on pakko täällä elää.

Ristin tuskassa Jeesus tulee lähelle minun tuskaani, pimeydessään hän tulee pimeyteeni, Jumalan hylkäämänä hän tulee minun tyhjyyteeni. Hän on avuton, siis minäkin uskallan olla avuton; hän on voimaton, minunkaan voimattomuuteni ei ole toivotonta. Hän on täysin toisten armoilla, siksi minunkaan ei tarvitse kadottaa rohkeuttani, vaikka olenkin itseni ulkopuolisten voimien heiteltävänä. Hän kesti, kärsi ja kuoli synnittömänä. Minä en pysty kestäämään juuri mitään ilman kiukkua, katkeruutta ja vääriä asenteita. Mutta hän kärsii nimenomaan Jumalana, joka ottaa nyt minun paikkani ja on sijaisenani. Hän antaa oman osansa minulle ja se merkitsee aina lopullista voittoa. Juuri siitä vakuuttaa minua niin risti kuin ylösnousemus.

*Olavi Peltola kirjassaan
Kristus kaikki kaikessa*

Ahdistuksissa oleminen voi palvella kristityn parasta

En ole yhdellä kertaa oppinut teologiaani, vaan minun on pitänyt tutkia kaikkea kauan ja aina vain yhä syvemmin. Monet kiusaukseni ja ahdistukseni ovat vetäneet minut tähän. Ja olen huomannut, että ilman omia kokemuksia en opi mitään.

Eksyttäjien ongelma on se, ettei heillä ole oikeaa vastustajaa, sielunvihollista vastassaan. Sielunvihollinen opettaa teologeja hyvin. Niinpä apostoli Paavalillakin oli sielunvihollinen, joka häntä ahdisti. Aiheuttamillaan ahdistuksilla tuo vihollinen ajoi apostolia tutkimaan Jumalan sanaa ahkerasti. Ja niin hän syventyi Kristukseen yhä tarkemmin.

Samalla tavalla minulla on vastassani paavi, yliopistot ja kaikki oppineet. Heidän tähtensä minulla on sielunvihollinen kiinni kurkussani koko ajan. Nuo vihollisen käyttämät välikappaleet ovat ajaneet minua yhä syvemmin sisälle Raamattuun, niin että olen lukenut sitä ahkerasti ja olen lopulta alkanut ymmärtää sitä oikein.

Jos meillä ei ole tuollaista vastustavaa ja ahdistavaa sielunvihollista kimpussamme, me jäämme vain teorioita ja ajatusmalleja esittäviksi teologeiksi. Olemme silloin tekemisissä vain omien mietteittemme kanssa ja pohdimme hengellisiä asioita vain järkemme avulla.

Siksi on suurta Jumalan armoa, että saa ottaa esille jonkun Raamatun tekstikohdan ja sen äärellä saa sanoa: ”Minä tiedän, että tämä kirjoitus on varmasti totta.” Mutta tiedän kyllä myös, että niin vanha oppinut teologian tohtori kuin olenkin, en osaa vielä oikein lausua edes Isä meidän -rukousta. Jumalan ilmoituksen syvempi oppinen vie niin paljon aikaa.

Ajan lisäksi teologi tarvitsee kokemuksia hengellisestä kamppailusta, ahdistuksista. Ilman ahdistuksia ei kukaan voi oppia teologiaa oikein ja syvällisesti.

Samaa, mitä teologeista voi sanoa, voi sanoa monista muistakin. Ahdistukset ovat teologeille ja monille muille kristityille hyödyllisiä, sillä ilman ahdistuksia ja vaikeuksia emme oikealla tavalla ja aidosti pyytäisi Jumalalta apua. Ahdistukset myös auttavat meitä vaeltamaan hiljaisemmin ja ne lisäävät haluamme kuulla Jumalan armosta ja Kristuksesta. Ne opettavat meitä ymmärtämään evankeliumin voiman.

Lukuisilla valituilla Jumalan lapsilla on kaikkina aikakausina oma ristinsä kannettavanaan. Sielunvihollinen ahdistaa Jumalan lapsia sen mukaan kuin Jumala on ajatellut, että kukin ahdistusta tarvitsee.

Jumalan sanan opettajilla on usein pahimmat ahdistukset ja heidän on määrä myös kestää kovimmat iskut. Siten Jumala sallii sielunvihollisen ajaa heitä syvemmälle Jumalan sanan tuntemiseen ja sitä kautta sen oikeaan opettamiseen. On myös niitä, joita Jumala on varustanut kestävämmän ahdistuksia ja on niitä, jotka Jumala on varustanut kantamaan toisia ahdistettuja ja tukemaan alas painettuja ja väsyneitä. Kaikista Jumala huolehtii tavalla tai toisella.

Älä siksi luovu uskostasi äläkä pelkää, kun sinulla on vaikeaa, vaan ota ahdistukset merkinä siitä, että sinulla on armollinen Jumala ja että sinä kuulut kaikkien pyhien suureen ihmeelliseen joukkoon.

*Martti Luther
Otteita kirjasta
Trösteord i livets strid, 1896*

Jeesus armahtaa eniten juuri kun armahdusta tarvitsee eniten

Jeesus sanoo Johanneksen evankeliumissa: "...sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos" (Joh. 6: 37 KR 38). Raamattu Kansalle ja englanninkielinen NIV käännökset sanovat: "...minä en *ikinä* heitä ulos."

Ajattele näitä sanoja silloin, kun sinusta tuntuu, ettet voi mennä kenenkään luokse etkä voi kertoa, kuinka paha sinun on olla. Ajattele näitä sanoja silloin, kun sinusta tuntuu, ettet voi kertoa kenellekään, mitä on tapahtunut. Ajattele näitä sanoja silloin, kun hävettää niin, että haluaisit olla näkymätön - vaikka kukaan ei tietäisi asiostasi mitään.

Kun menet Jeesuksen luokse, hän sanoo: "Minä en *ikinä* heitä ulos". Itse Jumalan Poika sanoo näin.

Mitä, jos on tullut Jeesuksen luokse ja on tehnyt sellaista, mikä on Jumalan silmissä syntiä? Jos Jeesus heittäisi silloin ulos, Hän söisi omat sanansa – Jeesus olisi petollinen. Se merkitsisi, ettemme voisi luottaa Hänen muihinkaan lupauksiinsa levollisesti. Uskolta olisi pohja pettänyt.

Mutta Jeesus ei heitä ulos. Juuri silloin, kun eniten tarvitsee armahdusta, juuri silloin Jeesus armahtaa eniten. Hän sanoo Jes. 54:10 sanoilla: "... minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi."

Mitä, jos hengellinen elämä on kuivan tuntuista ja rukouskin on hiipunut hiljaisuudeksi? Saattaa tuntua siltä, että Jeesus ei enää välitä eikä Hän puhu enää millään tavalla. Jos on vielä saanut opetusta siitä, että Pyhällä Hengellä täytetyn uskovan elämä on matkantekoa juhla-kulkueessa eikä matka kuitenkaan tunnu siltä, saattaa

nousta mieleen, että Jeesus on heittänyt vaeltajan pois luotaan.

Juuri silloin Jeesus sanoo psalmin 146:5, 6 sanoilla: "Autuas se, jonka apuna on Jaakobin Jumala, se, joka panee toivonsa Herraan, Jumalaansa, häneen, joka on tehnyt taivaan ja maan, meren ja kaiken, mitä niissä on, joka *pysyy uskollisena* iankaikkisesti."

Mitä, jos epäonnistuu elämässä, tulee haaksirikko läheisissä ihmissuhteissa, työpaikka menee, joutuu liikenneonnettomuuteen tai tapahtuu mikä tahansa muu vastoinkäyminen? Silloin voi tulla mieleen ajatus, että Jumala pettää, kun hän antaa tällaisten asioiden tapahtua, onhan Hän luvannut, että "Herra varjelee sinut kaikesta pahasta, hän varjelee sinun sielusi. Herra varjelee sinun lähtemisesi ja tulemisesi, nyt ja iankaikkisesti" (Ps. 121:7,8). Mutta Jeesus tahtoo sanoa sinulle Matt. 28:20 sanat: "Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." Hän *on siis mukana* myös silloin, kun elämässä menee huonosti ja kaikki tuntuu epäonnistuvan ja menettää kaiken.

Jeesus ei heitä ulos missään tilanteessa. Hänen luokseen voi tulla haavoittuneena, syntiin langenneena, pettyneenä, epäilijänä, epäuskoisena, kiukkuisena. Hänelle voi tuoda tuskan, kivun, kyyneleet. Eräs vanhoillislestadiolaisten suviseurapuhuja päätti kerran puheensa seuraaviin sanoihin: "Jääkää, rakkaat ystävät, uskomaan kaikki synnit, epäilykset, kiusaukset anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä." Jeesus ei siis heitä ikinä ulos.

Heikki Mäkelä

Evangeliumin opintoyhdistyksen toiminta laajenee

Elämme toivossa että Jaakko Pirttiaho voisi tulla yhdistyksen palvelukseen

Jaakko Pirttiaho kertoo: Elokuussa 2010 elämäni muuttui täysin. Kesämökin pihalta sisälle syömään kävellessäni voimakas tuulenpuuska yllättäen kaatoi ison männynrungon päälleni ennen kuin ehdin mökin portaille. Selkärankani murtui pahoin ja samoin sain vakavia selkäydinvammoja kaikkine seurauksineen. Oli ihme, että jäin ylipäättään eloon. Menetin liikuntakykyni. Minulle kerrottiin, että en välttämättä kävele koskaan. Tuo tapahtuma mullisti elämäni. Jumala armossaan on kuitenkin vaikuttanut niin, että olen saanut kuntoutua hyvin ja pystyn elämään lähes normaalia elämää.

Minulla on jo vuosia ollut näkynä saada opettaa evankeliumia kokopäiväisesti. Tulin uskoon 16-vuotiaana eräässä nuorisotapahtumassa ja sieltä asti muistan haaveen saada olla joskus tekemässä Jumalan valtakunnan työtä. Ajattelen niin, että se on Jumalan minuun istuttama haave.

Jo ensimmäisenä päivänä viime elokuisen onnettomuuden jälkeen kovissa kivuissa maatessani avuttomana sairaalassa ajattelin, että nyt Jumala on siirtämässä minua johonkin uuteen. Olin aikaisemmin samana kesänä huokaillut Jumalalle, että vieläkö Hän minut työhönsä kutsuisi. Vaikka makasin kovissa kivuissa ja halvaantuneena, olin iloinen, että olin hengissä. Koin saaneeni uuden elämän. Ajattelin, että haluaisin käyttää tämän uuden elämän kertoakseni ihmisille Jeesuksen ihmeellisyydestä.

Miksi haluaisin tehdä hengellistä työtä? Näen, että Suomessa kristityillä on tarve löytää uudelleen aito evankeliumi. Jumalan armon evankeliumi vapauttaa ihmisiä syyllisyydestä ja riittämättömyydestä ja antaa rauhan. Se vie Jeesuksen ristin juurelle, tekee ihmisestä pienen ja Jeesuksesta kaiken antajan.

Sanomani ydin on Jumalan ansaitseman armon. Tämä armo tulee esiin Jeesuksen ristin kuolemassa ja mielestäni juuri tämän sovituksen tulisi olla opetuksen keskiössä. Haluaisin opetuksellani olla vaikuttamassa siihen, että ihmiset saisivat tulla juuri sellaisena kuin he ovat Jeesuksen luokse ja saada Häneltä apua.

Armon ytimessä itsessään köyhä ja riittämätön kristitty kohtaa rakastavan ja elämänsä uhranneen Kristuksen, joka suorastaan tuhlaa hyvyttään. Jeesuksen hyvyyden kokeminen ilman ehtoja saa kristityn tuntemaan kiitollisuutta, vastarakkautta ja halua kunnioittaa toisia ihmisiä. Armo ei ole vain oppi muiden joukossa, vaan armo määrittää koko ihmisen ja Jumalan suhdetta. Armon syvyyksiin sukeltava kristitty kohtaa itsensä Kristuksen.

Olen jo joitain vuosia ollut yhteistyössä *Evangeliumin opintoyhdistyksen* kanssa ja nyt minua on pyydetty yhdistyksen työntekijäksi. Työ sisältäisi juuri sitä mitä olen haaveillut saada tehdä eli opettamista, kirjoittamista ja ihmisten kohtaamista.

Minulle voi kirjoittaa sähköpostitse os. jaakko.pirttiaho@evank.org.

Vasemmalla Jaakko Pirttiäho, yllä hänen vaimonsa Susanna, kahden pojan äiti.

Voitko sinä tulla vahvistamaan armon evankeliumin julistamista ja nuorten tavoittamista?

Per-Olof Malk kertoo: Olen tuntenut *Jaakko Pirttiähon* useita vuosia. Hän kuuluu Evankeliumin opintoyhdistyksen Yhteistyöryhmään, jossa eri taustoilta tulleet ovat kohdanneet toisensa vuodesta 2004 lähtien. Jaakko on ollut maakunnallisilla Kristus-päivillä opettamassa ja hän on ollut mukana valtakunnallisissa Kristusjuhliissa. Hän on kirjoittanut kirjan: *Armo – kadotettu aarre* sekä kirjoituksia *Armo riittää -lehteen* ja nuorten aikuisten palstalle Internet-kotisivuillemme.

Jaakon vaimo *Susanna* tukee miehensä ajatusta siirtyä Jumalan valtakunnan työntekijäksi – Susanna on läheltä saanut nähdä miehensä lahjan opettaa ja julistaa ja tavoittaa myös nuoria.

Evankeliumin opintoyhdistyksen hallitus samoin kuin Yhteistyöryhmä ovat tehneet myönteisen periaatepäätöksen Jaakon suhteen. Kokoussuunnitelmiakin on alettu tehdä. Jaakko on mukana Kangasniemellä 15.10. ja Pohjois-Suomen Kristus-päivillä Paltamossa 29.-30.10.

Koetamme nyt muodostaa Jaakolle kannatusryhmän. Se tarkoittaa, että kutsumme ihmisiä, joilla siihen on mahdollisuus, mukaan rukoilemaan Jaakon puolesta. Ja sitten etsimme ystäviä, jotka voisivat jollakin summalla tukea Jaakon palkanmaksua ja työkuluja. Tukijoilta emme edellytä sitoutumista tiettyyn summaan.

Tällaiseen ryhmään, joka parhaillaan on muodostumassa, Jaakko pitää yhteyttä aika ajoin lähettämällä ryhmän jäsenille kirjeen, jossa hän kertoo perheestään ja työstään eri puolilla Suomea.

Toivomuksemme on, että tähän tarkoitukseen annettava tuki ei olisi Evankeliumin opintoyhdistyksen tähän asti saamasta tuesta pois, sillä yhdistyksemme on taloudellisesti tiukilla ja tarvitsisi nykyiseenkin, hiljalleen yhä kasvavaan toimintaansa lisätukea.

Pyydä esittelylehtinen tai ilmoittaudu tukiryhmään puhelin (019) 41 42 43. Jaakollekin voi ilmoittautua puh. 050 338 5116. Tervetuloa mukaan!

Yhdyshenkilöitä ja kirjamyypintipisteitä

Seuraavat henkilöt palvelevat Evankeliumin opintoyhdistyksen yhdyshenkilöinä alueellaan. Osalla heistä on myös kirjamyypintipiste, josta kirjojamme ja CD-luentojamme voi ostaa ja tilata.

Pohjois-Suomi (myös myynti):

Heli Koivisto: puh. 0408280299, sähköp. heli.koivisto@pp.inet.fi

Seija Hauhia: puh. 0405793273, sähköp. Seija.Hauhia@luukku.com

Savo (myös myynti):

Maire Lyytinen, puh. 040 827 7119, sähköp. maire.lyytinen@pp.inet.fi

Pohjanmaa:

Katri Juntunen puh. 044 0263901, sähköp. katri.juntunen@kotinet.com

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Armopiirit ovat paikkoja minne mennä

Jyväskylän seudun ja Turun armopiirien kokoontumisista **ensi syyskaudella** voi Jyväskylän osalta kysyä Paavo Lievoselta puh. (014) 633 334 ja Turun osalta Anja Niemeltä puh. 040 1960 959.

Katso tulevat Kristus-päivät

kotisivuiltamme os. www.evank.org.

15.10. Kangasniemi. Etelä-Savon Kristus-päivä. *Kiitoshetki Jaakko Pirttiahon henkiin jäämisen johdosta.*

29.-30.10. Paltamo. Pohjois-Suomen Kristus-päivät. **Majoitusvaraukset** Kainuun opistolle puh. 0207 856 833 ja 0207 856 830.

Evankeliumin opintoyhdistys ry

"Armon lapset riemuittaa..."

Valtakunnallinen Kristus-juhla Laukaa

Tulijamäärä yllätti järjestäjät, kun hotelli Vuolakkeen suuressa salissa Laukaassa vietettiin Evankeliumin opintoyhdistyksen 7. valtakunnallista Kristus-juhlaa viime elokuussa. Pahoittelemme lievää tungosta, joka ajoittain syntyi. Kiitämme kaikkia, jotka tulivat. Osa näki pitkänkin matkan tekemisen vaivan.

Meille on koitunut rohkaisuksi se palaute, jonka saimme juhlan aikana ja se runsas palaute, joka on tullut juhlan jälkeen kirjeissä ja puhelimitse.

Moni koki tuossa viikonvaihteessa, että "jotakin tapahtui". On sanottu, että juhlassa vallitsi hoitava rauhallinen henki ja että armo avasi sydämiä ja päästi levottomia lepäämään Jeesuksen ristityn perusteella. Läsä oleista ainakin osa tuntuu saaneen juhlassa sellaista opetusta ja hengellistä apua, että se on kantanut viikosta toiseen koko syksyn.

Evankeliumin opintoyhdistys kiittää ystäviä myös niistä lahjoituksista, joilla yhdistystä on tuettu Per-Olof Malkin 70-vuotislahjoina Laukaassa ja pankkitilille lahjaviitettä 70001 käyttäen. Kiitos.

Kristus-juhlassa äänitettiin luentoja ja niitä on myynnissä CD-levyille kopioituna. Tilaukset Evankeliumin opintoyhdistyksen toimistosta puh. (019) 41 42 43).

Lämmin kiitos kaikille, jotka muistivat minua 70-vuotispäivänäni.

Per-Olof Malk

Toimimme ystävien lahjoitusten varassa. Kiitos tuesta!

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 mair.lyytinen@pp.inet.fi

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tuki työlle (Lupa POHADno/2010/483)
 Lahjat 313130-1171701 (Handelsbanken)
 IBAN: FI81 3131 3001 1717 01
 BIC: HANDFIHH

Lahjat 800015-70994146 (Sampo Pankki)
 IBAN: FI32 8000 1570 9941 46
 BIC: DABAFIHH

Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)
 IBAN: FI78 4260 1220 0687 82
 BIC: HELSFIHH

ajankohtainen teologia

Teologinen aikakauslehti
 teologiasta kiinnostuneille. Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa. Hinta 12 e/ vsk.

Internet kotisivut ja opetusmateriaali:

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

Opintopaikka netissä. www.evank.org
 webmaster Petri Malk

Armo riittää

Hengellinen lukemisto

8. vuosikerta. Lehti on yhdistyksen ystävien ylläpitämä ja tilaajille maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry
Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

Verkkoletti: Kaikki aiemmin julkaistut lehtien numerot ovat luettavissa kotisivuillamme Internetissä Adobe pdf-muodossa osoitteessa www.evank.org.

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkoletti)

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2011

Saajan. tilinumero.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH		TILISIIRTO GIRERING	
	800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH			
	LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH		Käytä jotakin alla mainituista viitenumeroista, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1850 Ajankoht. teologia v. 2011 1863 Ajankoht. teol. <i>kestotilaus</i> 2299 Tuki Jaakko Pirttiahon työ Lupa POHADno/2010/483	
Saaja	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43			
Maksaja				
Allekirjoitus			Viitenro	
Tilitä nro			Eräpäivä	Euro

Suurin kaikista ihmeistä on armo, jonka syntinen saa

Yksi kaikkein suurimmista ihmeistä maailmassa on se, etteivät kaikki ihmiset rakasta Jeesusta Kristusta.

Tuskin mikään muu kuin tämä asia osoittaa, kuinka äärettömän turmeltuneita me ihmiset olemme. Asia on niin kuin profeetta Kristuksesta kirjoitti: ”Hyljeksitty hän oli, ihmisten torjuma, kipujen mies, sairauden tuttava, *josta kaikki käänsivät katseensa pois*” (Jes. 53.3).

Ne, jotka ovat nähneet ihmisten turmeltuneisuuden sen syvimmissä kauheudessaan ymmärtävät kyllä, miksi Messias-ta kohdeltiin niin kuin häntä kohdeltiin. Ihmisten sisäinen pimeys on niin äärettömän syvä. Eikä ollut mahdollista, että pimeydellä olisi ollut osuutta valkeuteen yhtä vähän kuin Kristuksella voi olla mitään osuutta Beliarin (2. Kor. 6:15).

Täysin turmeltuneet ihmiset eivät voineet ottaa Jeesusta vastaan eivätkä he voi tehdä sitä vieläkään. Ainoa seuraus Jeesuksen tulosta oli ja on, että syntiset ihmiset vihaavat häntä. ”Ristiinnaulitse hänet” on ”luonnollisen”, turmeltuneen ihmisen pimeälle olemukselle luontainen huuto Kristuksen edessä.

Ihmisen turmeluksella siis selittyy osa siitä oudosta ihmeestä, ettei jokainen ihminen rakasta Jeesusta. Mutta jos me ihmettelemme sitä, mikseivät kaikki ihmiset rakasta Jeesusta, niin on vielä suurempi ihme, että joku ihminen ylipäätään rakastaa häntä.

Edellisessä tapauksessa näimme, että ihmisten sokeus, syvä turmeltuneisuus, esti ja estää heitä näkemästä auringon kirkkautta. Tämän me havaitsemme, hämmästelemme sitä ja vapisemme kauhusta.

Jälkimmäisessä tapauksessa me näemme Jeesuksen avaavan sokeat silmät. Hän antaa sokeille näön niin, että he voivat nähdä hänet ja hänen kirkkautensa. Syvä pimeys väistyy ja jumalallinen valo loistaa ihmiselle. Tämä vasta suuri ihme on.

Oli varmaan ihmeellistä katsella pahan hengen täyttämää raivostunutta miestä, joka asui hautaluolissa Gerasan alueella ja jota kukaan ei voinut kahlehtia hänen valtavien voimiensa tähden. Mutta vielä paljon hämmästyttävämpää ja ihmeellisempää oli katsella, kuinka tuo sama mies ”vaatteet yllään ja täydessä järjessään” istui Jeesuksen jalkojen juuressa (Mark. 5:1-15).

Tuossa miehessä armo sai voiton. On sanoinkuvaamattoman suurta Jumalan armoa kun ihmissydän avautuu Jeesukselle. Se osoittaa, että saatanan valta ei ole ehdoton ja ihminen voi pelastua turmeltuneesta ja jumalattomasta tilastaan Jeesuksen tähden.

Charles Spurgeon (1834-1892)
Ote kirjasta Axplockning
mellan kärfvarne.
(Painettu Tukholmassa 1876.)
(Suom. POM)